

Голова Харківської обласної ради, президент Асоціації Сергій Чернов виклав своє бачення головних пріоритетів, на які має спиратися Україна для поступу уперед. Якщо коротко, то, лише втримавши власний потужний кадровий потенціал, країна може вийти з великої депресії та запустити справжнє економічне зростання. Значно розлогіше про це – у тексті.

Спочатку дані, оприлюднені компанією Research&Branding Group, щодо рівня безробіття в країні. Невтішна ситуація.

За результатами досліджень - третина українців (31%) за останні три роки на тривалий час опинилися без роботи, тоді як 64% українців в такій ситуації не були.

Частіше роботу шукали: молодь до 30 років, сільські жителі, а також мешканці західних і південних областей.

В даний час працюють дві третини українців (60%), тоді як 40% жителів України не працюють. Разом з тим, в порівнянні з початком 2018 року частка працюючих українців зросла на 7%.

Серед тих, хто шукає роботу, трохи більше чоловіків, ніж жінок, а також українці до 40 років.

До слова скажу, що в європейських країнах, вважається критичним, коли рівень безробіття сягає 6-7%. У нас він значно вищий, і вплинути на ситуацію наразі немає

комплексного ресурсу.

За даними державної служби зайнятості - кожна четверта особа, яка без роботи, – молода людина до 25 років. При чому близько 90% з них мають вищу освіту.

Найвищий рівень безробіття по Україні фіксують у Луганській, Донецькій та Волинській областях.

За останніми даними, оприлюдненими Державною службою статистики, найнижчий рівень безробіття спостерігався у Харківській (5,9%), Київській (6,3%) областях та місті Києві (6,7%).

Разом з тим в цьому році зросла кількість тих, хто влаштувався на роботу офіційно. Проблема безробіття, затримка зарплатні, загальний низький рівень доходів - серйозна проблема, яку треба вирішувати.

Ще одне, на мою думку, вдале дослідження американських вчених (я люблю ним користуватись). Виведена закономірність, яка працює незалежно від громадсько-політичної формації, або рівня розвитку тієї чи іншої країни: зі зменшенням ВВП на(-2%) водночас збільшується - (безробіття+1%; злочинність +5%; самогубства+4%; розлучення+6%; важкі захворювання+6%).

На жаль, все добре ми усвідомлюємо тільки із запізненням. Живемо в тузі за минулим і страху перед майбутнім. Де завгодно, тільки не в сьогодні (Еріх Марія Ремарк). За останні 27 років (1991-2018) в Україні ВВП спав на 37 %, один з найгірших за останні 30 років показників (за даними світового банку) у світі зі 166 країн, котрі обліковуються. Співставляємо з попередніми дослідженнями і отримуємо відповіді на багато питань! Найкритичніші - це втрати людського капіталу економіки, котрі підривають здатність країни до відновлення. Для порівняння за цей час економіка Білорусі, Польщі, Туреччини зросла відповідно на 191%, 261%, 330%.

Тому, на мою думку, наше звичне тлумачення що усі лиха в Україні тільки з війною, тимчасовою втратою частини територій, руйнування найбільших промислового та туристичного регіонів тощо, є помилковим. Не можна не помічати технологічну деградацію. Втрачаються не окремі підприємства, а цілі галузі. Літако-, судно-, приладо-,

та верстатобудування, мікроелектроніка, автопром, автоматика зникають з нашого вітчизняного лексикону.

Але без їхньої складової й продукції з доданою вартістю різко зменшуються доходи, зникають суміжні виробництва, розчиняються міжнародні очікування й національні перспективи.

Важливо не допустити, може, не коректне порівняння, але скажімо так, з космічних програм повернення до сохи! Металургія, сільське господарство, проста хімія, тобто сировинна економіка не здатні забезпечити необхідної зайнятості, високих зарплат, наукових пошуків, особливо в освітніх університетах та дослідницьких інститутах, котрі повинні в ланцюгу забезпечувати високотехнологічні виробництва. Інженери, фізики, математики, хіміки стали не потрібними та розчинились в заробітчанстві. Для таких областей як Харківська це серйозний виклик!

Незалежна Україна багато років, користуючись рекомендаціями експертів з різних країн, не виходить зі стану ВЕЛИКОЇ ДЕПРЕСІЇ. Вважаю необхідно відновити віру у ВЛАСНИЙ ІНТЕЛЕКТ, котрий спроможний створити інноваційний сегмент економіки.

Ані війна, ані клімат, ані геополітичні виклики, ані військові видатки, ані обмеженість бюджетних коштів не можуть бути виправданням для нас. Навчатись знаходити ресурси всередині країни, перерозподіляти їх на стратегічні цілі структурного розвитку, без цього вибудувати успішну економіку, як на мене, неможливо. Для того, щоб будувати сучасні заводи та залучати для їх будівництва інвестиції недостатньо тільки прозорих правил та правового захисту з боку держави. Слід пропонувати стимули у вигляді інфраструктури, і вкрай важливо, людських ресурсів.

Ще один приклад. Структура населення України та Польщі схожі, але ВВП у 5 разів відрізняється, а дистанція в розрахунку на душу населення ще більша, загальні резерви відмінні у 8 разів, експорт високотехнологічної продукції у 10 разів. Польща має позитивне сальдо зовнішньої торгівлі, Україна негативне. Ми маємо значно більше сільськогосподарських земель, але польський агробізнес заробляє більше. У Польщі більше вчителів (один на 10 учнів) в Україні (один на 15), що впливає в майбутньому на якість знань. Доля фінансування медичних послуг, за даними експертів, в Україні коштами пацієнтів складає понад 40% , в Польщі ~30%, Німеччині ~20%, Чехії~15 %.

ВИСНОВОК: розвиток економіки - найважливіше завдання для місцевої, регіональної, державної влади. Важливо не прогавити тут один момент: дбайливе ставлення до висококваліфікованих робочих кадрів, за будь-яких обставин цих фахівців країні не можна втрачати. Тому і підхід в такій справі має бути особливий - державницький.